# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **A. H. O.** zastoupen opatrovníkem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie,** se sídlem Žežická 498, Příbram, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2021, čj. KRPS-163134-43/ČJ-2021-010024-ZZC, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2022, čj. 58 A 4/2021-53,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

**IV.** Ustanovenému opatrovníkovi Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

## Odůvodnění:

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie [nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“)], a to do 6. 9. 2021.

[2] Rozhodnutí žalované žalobce napadl žalobou, ve které namítl, že z rozhodnutí neplyne, jak žalovaná dospěla k závěru u realizovatelnosti přemístění do Rumunska. Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh řízení. Předání činí nepřípustným i

systémové nedostatky tamějšího azylového řízení. Je velice pravděpodobné, že žalobce při podání žádosti neměl tlumočníka a žádost o mezinárodní ochranu podal jen na základě nekvalifikovaně přeložených dokumentů. Žadatelům není poskytována dostatečná právní pomoc. Žádost v Rumunsku podal pravděpodobně z donucení. Žadatelé v Rumunsku čelí řadě překážek z hlediska integrace (přístupu k sociální pomoci, výuky jazyka, zaměstnávání). Azylová zařízení jsou přelidněná a žalobci hrozí nákaza virem covid-19.

[3] Krajský soud v Praze žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že pro účely rozhodnutí o zajištění není nutné postavit najisto, že předání cizince do jiného členského státu bude skutečně realizováno, ale postačí závěr o možnosti předání. Zkoumání předpokladů pro předání je primárně úkolem správních orgánů v rámci řízení o přemístění. Nesdělí-li cizinec v řízení o prodloužení zajištění relevantní výhrady či obavy ve vztahu k zemi, kam má být předán, nelze po žalované požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec přemístěn. V případě žalobce byl dán souhlas Rumunska s jeho převzetím týden před vydáním rozhodnutí žalované, která tak mohla předpokládat, že jeho předání bude uskutečněno, k čemuž ostatně nakonec došlo. Co se týče systémových nedostatků, žalovaná se k této otázce nemusí v rozhodnutí výslovně vyjádřit, pokud 1) to cizinec ve správním řízení výslovně nenamítne, 2) dospěla k závěru, že jimi azylové řízení ve státě předání netrpí nebo 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má tyto nedostatky. Žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, ve správním řízení takové nedostatky netvrdil (uvedl je až v žalobě) a žalovaná si jich není na základě vlastní úřední činnosti vědoma. Nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin 3 navíc musí být systémové a takové intenzity, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobcem tvrzené nedostatky s sebou takové riziko nenesou. Z obdobných důvodů krajský neshledal důvodnou ani argumentaci týkající se nemoci covid-19.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že se krajský soud nedostatečně věnoval námitce nerealizovatelnost účelu zajištění, tedy možnosti jeho předání do Rumunska. Krajský soud si neobstaral žádné podklady k přijímajícímu státu a neprovedl stěžovatelem navržený důkaz. Nejvyšší správní soud již v minulosti dospěl k závěru, že v případě nemajetných cizinců nelze trvat na tom, aby byli nuceni překládat dokumenty týkající se nepřijatelných podmínek azylových řízení jiných států. To, že se krajský soud odmítal zprávou o rumunském systému zabývat, je vadou, pro kterou nemůže napadený rozsudek obstát.

[5] Stěžovatel také nesouhlasí se závěry učiněnými ve vztahu k nedostatkům rumunského azylového řízení. Žalovaná měla zkoumat, zda v případě přemístění stěžovateli nehrozí riziko nelidského a ponižujícího zacházení. Trvá na tom, že tamější situace je tristní a pro nemajetné žadatele přináší neakceptovatelné podmínky dosahující uvedené intenzity. Problémové je čerpání sociální podpory, nedostatečná participace v integračních programech, nekvalifikovaní tlumočníci či diskriminace a nedostatek pomoci ze strany rumunských orgánů. Chybí dostatečné ubytování, zdravotní péče a hygiena. Domněnka, že státy dodržují základní práva žadatelů, je vyvratitelná a stěžovatel v žalobě prezentoval nikoli nepodstatné vady rumunského systému, jejichž závažnost krajský soud bagatelizoval. V Rumunsku o mezinárodní ochranu žádají desetitisíce uprchlíků, což nasvědčuje přetíženosti azylového systému a vede k neschopnosti zajistit

adekvátní potřeby všem žadatelům. Nadto není zřejmé, do jaké míry by byly rumunské orgány schopny žádost řádně posoudit tak, aby bylo dosaženo mezinárodních závazků včetně zásady *non-refoulement*.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nemá potřebu se k ní podrobně vyjadřovat, neboť je účelová. Vše již bylo ve správním řízení uvedeno a krajským soudem v napadeném rozsudku řádně posouzeno. Důvody zajištění pominuly 3. 9. 2021, kdy byl stěžovatel letecky předán do Rumunska.

[7] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že vzhledem k tomu, že v dané věci rozhodoval samosoudce, přistoupil po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti ke zkoumání její přijatelnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, jehož závěry lze vztáhnout i na ostatní typy řízení, v nichž se otázka přijatelnosti kasační stížnosti posuzuje (k tomu srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Ve smyslu této judikatury lze kasační stížnost považovat za přijatelnou mj. tehdy, je-li v napadeném rozsudku krajského soudu *„shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele“*. Podstatné v této souvislosti je, že podle citovaného ustanovení *„Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti“*.

[8] Předně je nutno podotknout, že stěžovatel netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a judikatury Nejvyššího správního soudu. Ve své argumentaci se omezuje na věc samou, tedy pouhé zpochybnění zákonnosti napadeného rozsudku a jemu předcházejícího rozhodnutí žalované.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] První částí uplatněných kasačních námitek stěžovatel napadá neprovedení jím navrženého důkazu v řízení před krajským soudem, konkrétně zprávy *„Country Report: Romania. Asylum Information Database: European Council on Refugees and Exiles. 2019 update“*. Krajský soud zde učinil závěr, že provedení tohoto důkazu by bylo nadbytečné, protože i kdyby se stěžovatelova tvrzení opírající se o obsah této zprávy ukázala být pravdivými, nemělo by to vliv na důvodnost žaloby. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, účastníci řízení mají právo skutkově a právně argumentovat a k prokázání svých tvrzení navrhovat důkazy, čemuž odpovídá povinnost soudů se s touto argumentací vypořádat, tedy rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, a pokud důkaz neprovede, tak odůvodnit, vyložit, z jakých důvodů tak učinil (nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1891/18, či rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 1. 4. 2008, čj. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 15. 12. 2011, čj. 1 As 84/2010-72, či ze dne 28. 4. 2022,

čj. 8 Afs 315/2019-53). Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud v tomto směru dopustil hrubého pochybení, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Stěžovatel sice tvrdí, že je neprovedení uvedené zprávy jako důkazu vadou řízení předcházejícího vydání napadeného rozsudku, z jeho argumentace ale není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů by závěry krajského soudu týkající se situace v Rumunsku neobstály (jaké další soudem nezohledněné skutečnosti plynoucí z navrženého důkazu by zpochybnily správnost učiněných závěrů).

[11] Nepřijatelnou shledal Nejvyšší správní soud i druhou z uplatněných námitek, ve které stěžovatel popisuje nedostatky rumunského azylového systému. Shodnými okolnostmi, na které stěžovatel nyní poukazuje, se již zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou zevrubně shrnul krajský soud v napadeném rozsudku. Stěžovatel její závěry a v konečném důsledku ani závěry napadeného rozsudku, který závěry této judikatury přejal, relevantně nezpochybňuje, netvrdí, proč by její závěry na jeho věc nebyly aplikovatelné, zda a jak se situace v mezidobí od vydání těchto rozhodnutí změnila. V zásadě pouze obecně tvrdí, že krajský soud jeho argumentaci bagatelizoval. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by se krajský soud dopustil při posouzení věci hrubého pochybení způsobilého založit přijatelnost této kasační námitky a považuje za dostačující na tomto místě pouze odkázat na judikaturu, která se spornou otázkou již zabývala a s vědomím stěžovatelem uváděných nedostatků dospěla k závěru, že tyto nedostatky rumunského azylového systému nedosahují takové závažnosti, aby představovaly riziko nelidského či ponižujícího zacházení (rozsudky NSS ze dne 4. 3. 2021, čj. 9 Azs 269/2020-50, a ze dne 11. 9. 2018, čj. 4 Azs 141/2018-21, ze dne 28. 5. 2020, čj. 7 Azs 72/2020-23, ze dne 21. 3. 2018, čj. 2 Azs 33/2018-20, a usnesení ze dne 3. 10. 2019, čj. 9 Azs 236/2019-28, ze dne 5. 12. 2019, čj. 1 Azs 256/2019-30, ze dne 22. 1. 2020, čj. 5 Azs 308/2019-37, ze dne 26. 2. 2020, čj. 4 Azs 347/2019-56, ze dne 12. 7. 2022, čj. 6 Azs 173/2021-40, či ze dne 30. 6. 2022, čj. 8 Azs 392/2021-27).

[12] Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, a bod 18 usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

[14] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli ustanoven opatrovníkem Mgr. Ladislav Bárta, advokát. Toto ustanovení platí i v řízení o kasační stížnosti, hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (viz rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2019, čj. 8 Azs 1/2019-27, a § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.). Odměna opatrovníkovi náleží za poskytnutí jednoho úkonu právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívající v podání kasační

pokračování

stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3 100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného opatrovníka, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Celkem tedy ve výroku IV. tohoto usnesení přiznal Nejvyšší správní soud ustanovenému opatrovníkovi na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 3 400 Kč. Tato částka bude ustanovenému opatrovníkovi vyplacena do 30 dnů od právní moci usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. prosince 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu